

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Tatiany Biednikovej v trestnej veci proti obžalovanému **Ing. P. B.** pre trestný čin podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1 Tr. Zák. účinného do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. decembra 2009 prerokoval odvolanie krajského prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. októbra 2008, sp. zn. 2T 1/04, a takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 258 ods. 1 písm. d, písm. e/ Tr. Por. účinného do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok sa zrušuje v celom rozsahu.

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa obžalovaný

Ing. P. B., nar. X., trvale bytom B., prechodne bytom B.

uznáva za v i n n é h o , že

napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že hotel S., nachádzajúci sa na pozemkoch parcelné číslo X. a X. o celkovej výmere zastavanej plochy 633 m², vedených na liste vlastníctva č. X., v katastrálnom území N., bol správkyňou konkurznej podstaty úpadcu S., zaradený do súpisu konkurznej podstaty, dňa 18. apríla 2002 sa osobne dostavil na Notársky úrad JUDr. G. a ako konateľ spoločnosti P., požiadal notárku o spísanie notárskej zápisnice - osvedčenia, ktorej uviedol nepravdivé skutočnosti v tom zmysle, že P. užíva nehnuteľnosť - stavbu súp. č. X. na parcele č. X. v katastrálnom území N., nerušene, dobromyseľne a nepretržite od roku 1991, konkrétne od 11. októbra 1991, v dôsledku čoho splnili podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka; po spísaní notárskej zápisnice - osvedčenia č. NZ 129/02, N 130/02 zo dňa 18. apríla 2002 toto osobne doručil dňa 23. apríla 2002 na Katastrálny úrad v N., Správa katastra N. s návrhom na zápis záznamom do katastra hnutelností, avšak Katastrálny úrad v N., Správa katastra N. na základe vlastného šetrenia a preskúmania danej veci zápis vlastníckeho práva pre spoločnosť P. vo forme záznamu Z 1894/02 nevykonala;

uvedeným konaním obžalovaného a v prípade ním navrhnutého zápisu vlastníckeho práva záznamom do katastra nehnuteľností by bola spoločnosti S. v konkurze N., spôsobená škoda vo výške Sk 10 657 250.

t e d a

dopustil sa konania nebezpečného pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle na škodu cudzieho majetku seba obohatiť tým, že uvedie iného do omylu a spôsobiť tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo,

č í m s p á c h a l

trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

Za to sa odsudzuje :

Podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 s použitím § 40 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 s trestu odňatia slobody **vo výmere 2 (dva) roky.**

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na výkon trestu odňatia slobody **sa zaraduje do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.**

II.

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie obžalovaného Ing. P. B. **sa zamietá.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. októbra 2008, sp. zn. 2T 1/2004, bol obžalovaný Ing. P. B. uznaný za vinného z trestného činu podvodu v štádiu pokusu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., § 8 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona č. 757/2004 Z.z. na skutkovom základe, že

napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že hotel S., nachádzajúci sa na pozemkoch parcelné číslo X. a X. o celkovej výmere zastavanej plochy 633 m², vedených na liste vlastníctva č. X., v katastrálnom území N., bol správkyňou konkurznej podstaty úpadcu S., K., N., zaradený do súpisu konkurznej podstaty, dňa 18. apríla 2002 sa osobne dostavil na Notársky úrad JUDr. G. a ako konateľ spoločnosti P., požiadal notárku o spísanie notárskej zápisnice - osvedčenia, ktorej uviedol nepravdivé skutočnosti v tom zmysle, že P. užíva nehnuteľnosť - stavbu súp. č. X. na parcele č. X. v katastrálnom území N., nerušene, dobromyseľne a nepretržite od roku 1991, konkrétne od 11. októbra 1991, v dôsledku čoho splnili podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka; po spísaní notárskej zápisnice - osvedčenia č. NZ 129/02, N 130/02 zo dňa 18. apríla 2002 toto osobne doručil dňa 23. apríla 2002 na Katastrálny úrad v N., Správa katastra N. s návrhom na zápis záznamom do katastra hnutelností, avšak Katastrálny úrad v N., Správa katastra N. na základe vlastného šetrenia a preskúmania danej veci zápis vlastníckeho práva pre spoločnosť P. vo forme

záznamu Z 1894/02 nevykonala;

uvedeným konaním obžalovaného a v prípade ním navrhnutého zápisu vlastníckeho práva záznamom do katastra nehnuteľností by bola spoločnosti S. v konkurze N., spôsobená škoda vo výške Sk 10 657 250.

Za to mu bol podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. c/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 4 (štyri) roky.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný do výroku o vine a treste a krajský prokurátor do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Krajský prokurátor v písomných dôvodoch odvolania (č. 1. 919 – 922) poukázal na to, že ani z okolností prípadu ani z pomerov páchatel'a nevyplývajú žiadne skutočnosti umožňujúce použitie ustanovenia § 40 ods. 1 ani ods. 2 Tr. zák. Dôvody, ktoré uviedol v tomto smere krajský súd, teda že od spáchania skutku uplynul dlhší čas a odsudzuje páchatel'a za pokus trestného činu, považuje odvolateľ za neopodstatnené vo vzťahu k tomuto ustanoveniu. Poukázal tiež na výšku škody, ktorá by vznikla dokonaním trestného činu a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol podľa § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 tak, že uloží obžalovanému trest podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a na výkon uloženého trestu ho podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradí do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný Ing. P. B. písomne odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu (č. 1. 923 – 929). Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poukázal na to, že skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný, nie je trestným činom. Vykonanie dôkazy preukazujú, že konaním obžalovaného neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu ani po objektívnej, ani po subjektívnej stránke.

V ďalšom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. septembra 2007, sp. zn. 3 To 149/05, ktorým bol napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušený a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec bola krajskému súdu vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Podľa názoru odvolateľa krajský súd po zrušení a vrátení veci Najvyšším súdom nepostupoval v intenciách tohto rozhodnutia a nerozhodol v súlade so závermi z tohto rozhodnutia vyplývajúcimi. Najvyšší súd predovšetkým poukázal na to, že zo skutkovej vety nie je zistiteľné, koho mal obžalovaný uviesť do omylu, alebo či omyl mal využiť popísanými tvrdeniami o vydržaní nehnuteľnosti. Táto skutočnosť nebola v konaní riadne objasnená, nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a závery, ku ktorým krajský súd došiel sú predčasné. Ďalej sa krajský súd nevysporiadal s obranou obžalovaného najmä vo vzťahu k výpovedi svedka Mgr. R. J., právneho zástupcu obžalovaného, ktorý mu mal povedať, že nehnuteľnosť je možné získať inštitútom vydržania.

Napriek uvedeným skutočnostiam krajský súd opätovne a bez zmeny popisu skutku uznal obžalovaného za vinného na identickom základe.

Zástupkyňa generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že sa pridrižiava v celom rozsahu písomných dôvodov odvolania, navrhla mu vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť mu trest odňatia slobody nepodmienečný, na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby so zaradením na jeho výkon do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný Ing. P. B. sa verejného zasadnutia nezúčastnil s tým, že obhajca predložil žiadosť obžalovaného, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. Keďže zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia boli splnené, Najvyšší súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov účinného od 1. januára 2006 postupoval podľa predpisov dovtedy účinných, teda podľa zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok) a podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo prihliadnuc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a tak zistil, že odvolanie krajského prokurátora je čiastočne dôvodné, odvolanie obžalovaného však dôvodné nie je.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že odvolací súd už o veci rozhodoval uznesením zo dňa 12. septembra 2007, sp. zn. 3 To 149/2005, ktorým podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 1. júna 2005, sp. zn. 2T 2/04, a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd po zrušení rozsudku postupoval v zmysle ustanovení § 264 ods. 1 Tr. por. a vykonal úkony a doplnenia, vykonanie ktorých odvolací súd nariadil.

Krajský súd v Nitre vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por. Odvolací súd v postupe krajského súdu nezistil žiadne chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci alebo na možnosti uplatnenia práva na obhajobu.

Skutkové zistenia uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi v súlade so stavom veci a zákonom preukázané, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Krajský súd v odôvodnení v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a ako sa

vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Obžalovaný sa bránil tým, že on nikdy žiadne nepravdivé údaje do notárskej zápisnice č. NZ 129/02 a NZ 130/02 zo dňa 18. apríla 2002 neuviedol. Konal tak po porade s právnou kanceláriou A., keď zistil, že kúpna zmluva zo dňa 22. februára 2001, ktorou mala spoločnosť P. nadobudnúť hotel súpisné č. X. v katastrálnom území N. je neplatná, pretože predávajúci S. nebol zapísaný ako vlastník budovy. Ani v predchádzajúcich prevodoch desať rokov dozadu, nebola budova súpisné číslo X. predmetom žiadneho platného prevodu vlastníckeho práva a všetci predchádzajúci užívatelia budovy boli len domnelými vlastníkmi a dobromyseľnými držiteľmi.

Ako na to poukázal už krajský súd, táto obrana obžalovaného bola vykonanými dôkazmi vyvrátená. Predpokladmi pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním (§ 134 ods. 1 OZ) je predmet spôsobilý vydržania a jeho oprávnená a nepretržitá držba po dobu 10 rokov. Pre oprávnenosť držby sa vyžaduje nielen taktické ovládanie veci a dispozícia s ňou ako s vlastnou, ale aj dobrá viera, že držiteľovi patrí.

Z listinných dôkazov je zřejmé, že obžalovaný sa ani nemohol domnievať, že mu nehnuteľnosť patrí, keďže dňa 18. januára 2000 uzavrel s vlastníkom S. zmluvu o nájme podniku za odplatu s tým, že táto bola uzatvorená na dobu 11 rokov počnúc dňom 1. decembra 2000. Následne dňa 22. februára 2001 bola medzi spoločnosťami P. a S. N. spísaná zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom v článku 1 je výslovne uvedené, že predávajúci je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti v N., nachádzajúcej sa na parcele č. X. súpisné číslo X.

Odvolací súd poukazuje aj na ďalšie listinné dôkazy, a to pripojené spisy Správy katastra N., z ktorých vyplýva, že predmetom prevodov vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy bola už od r. 1993 nehnuteľnosť o výmere 633 m² najskôr na parcele č. X. súpisné číslo X., neskôr na parcele č. X. (spisy Správy katastra N.) V 799/93, V 1130/1994, V 654/1996, V 716/1996).

Z uvedeného je zřejmé, že všetci predchádzajúci kupujúci boli vlastníkmi predmetnej

nehnutelnosti a nie iba domnelými a dobromyseľnými držiteľmi. Obžalovaný uviedol pri spisovaní notárskej zápisnice nielen nepravdivé údaje týkajúce sa vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, ale zatajil aj tú skutočnosť, že hotel S. bol uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1K 82/01, zo dňa 27. septembra 2001 vyhlásený konkurz, správkyňa konkurznej podstaty zaradila hotel do súpisu konkurznej podstaty úpadcu a dňa 10. decembra 2001 odstúpila od zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti uzatvorenej medzi spol. P. a úpadcom. Z výpovede notárky JUDr. G. R. vyplynulo, že ak by o konkurze vedela, osvedčenie by nebola spísala, lebo by potrebovala súhlas správkyne konkurznej podstaty.

Je nesporné a vyplýva to z vykonaného dokazovania, že budova hotela ako celku bola katastrom nehnuteľností dlhodobo chybné vedená len ako stavba so súpisným číslom X. na parcele číslo X., pričom časť budovy hotela stála aj na parcele č. X. Katastrálny úrad evidoval stavbu hotela len pod súpisným číslom X., hoci vzhľadom na to, že budova má dva vchody (každý z inej ulice), Mestský úrad N. vydal ešte dňa 16. septembra 1980 rozhodnutie, ktorým pridelil budove aj súpisné číslo X. – vchod z ulice Č. Tieto skutočnosti vyplývajú z výpovedí svedkýň, pracovníčok Katastrálneho úradu N., Ing. K. K., JUDr. V. G. i pracovníčok Mestského úradu N. JUDr. L. S. a J. F.. Z výpovede svedkyne JUDr. V. G. navyše vyplýva, že táto obžalovanému osobne uviedla, že vždy išlo iba o jednu stavbu.

Na základe vyššie uvedených dôkazov, ale aj ďalších dôkazov zadokumentovaných v spise, ktoré boli vykonané v súlade so zákonom a ktorým súd nezistil dôvod neveriť, mal aj odvolací súd vinu obžalovaného za preukázanú. Obžalovaný využil pochybenia katastrálneho úradu pri evidencii stavby hotela, ktoré vzniklo po tzv. mapovaní v r. 1996, kedy sa parcela číslo X. rozdelila na dve časti (X., X.) a chybné sa zaevidovala len na parcelu číslo X.. Konaním popísaným v skutkovej vete tohto rozsudku chcel získať vlastnícke právo k nehnuteľnosti, keďže sa mu to nepodarilo ani na základe zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo dňa 22. februára 2001 ani na základe listiny o určení súpisného čísla vydanéj mestom N. zo dňa 8. augusta 2001.

Z hľadiska zavinenia obžalovaný konal v priamom úmysle v zmysle ustanovenia § 4 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

Krajský súd konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako pokus trestného činu podvodu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení zákona č. 757/2004 Z. z.

Z hľadiska časovej pôsobnosti, keďže skutok bol spáchaný v roku 2002, bolo potrebné skúmať, ktorý zákon je pre obžalovaného priaznivejší.

Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v znení použitom súdom prvého stupňa upravuje časovú pôsobnosť v ustanovení § 16 ods. 1 podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

V predmetnej veci najvyšší súd dospel k záveru, že zo strany súdu prvého stupňa došlo k pochybeniu, keď konanie obžalovaného posudzoval podľa Trestného zákona v znení zák. č. 757/2004 Z. z. a nie podľa Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, keďže tento je pre obžalovaného priaznivejší.

Pri trestných činoch majetkovej povahy, okrem trestných sadziieb, ďalším kritériom pre posúdenie priaznivejšieho zákona v zmysle § 16 ods. 1 Tr. zák. je výška spôsobenej škody, ktorá je kvalifikačným momentom pri právnom posúdení konania obžalovaného, ale aj jedným z kritérií určujúcich stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 89 ods. 13 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 sa pri určovaní výšky škody vychádzalo z výšky minimálnej mzdy. V roku 2004 bola výška minimálnej mzdy určená Nariadením vlády Slovenskej republiky zo dňa 22. septembra 2004 sumou 6 500 Sk. Škoda veľkého rozsahu predstavovala 500 násobok minimálnej mzdy, teda 3 250 000 Sk. Nariadením vlády Slovenskej republiky zo dňa 14. septembra 2005 výška minimálnej mzdy bola určená sumou 6 900 Sk a v zmysle vyššie uvedených kritérií škoda veľkého rozsahu predstavovala sumu 3 450 000 Sk, čo je pre obžalovaného priaznivejšie.

Pokiaľ ide o námietky krajského prokurátora vo vzťahu k výroku o treste, odvolací súd ich považuje za čiastočne dôvodné. Rovnako nezistil dôvod pre mimoriadne zníženie trestu v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák., keďže nezistil žiadne okolnosti prípadu, ani pomery páchatel'a, ktoré by takýto postup odôvodňovali. Obžalovaný je však stíhaný za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. por. a odvolací súd má za to, že vzhľadom na povahu a závažnosť pokusu by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej v rozpätí od 5 do 12 rokov bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania, a preto pri úvahách o voľbe druhu a výmeru trestu aplikoval ustanovenie § 40 ods. 2 Tr. zák.

S poukazom na zásady a kritériá rozhodne pre ukladanie trestov v zmysle § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Tr. zák. zo zákona zodpovedajúci, zohľadňujúci individuálnu ako aj generálnu prevenciu považuje odvolací súd uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov nepodmienečne. Obžalovaný doposiaľ súdom trestaný nebol, avšak vzhľadom na výšku škody, ktorá dokonáním trestnej činnosti hrozila, nie je možné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol o vine obžalovaného na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov nepodmienečne. Trestný zákon v ustanovení § 62 Tr. zák. taxatívne vymenúva obzvlášť závažné úmyselné trestné činy medzi ktorými je zaradený aj trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 5 Tr. zák., pričom páchatelia trestných činov uvedených v tomto ustanovení sú spravidla zaradení do tretej nápravno výchovnej skupiny. Obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život, nebol súdne trestaný, a preto podľa najvyššieho súdu na jeho prevýchovu bude postačujúci výkon trestu v prvej, najmiernejšej nápravno výchovnej skupine. Najvyšší súd tak rozhodol o zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 39a ods. 3 Tr. zák.

Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky obžalovaného za neopodstatnené, a preto odvolanie obžalovaného Ing. P. B. zamietol podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ako nedôvodné.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. decembra 2009

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Tatiana Biedniková

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová